

Sygn. akt II PK 314/15

POSTANOWIENIE

Dnia 7 września 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Prusinowski

w sprawie z powództwa J. B.
przeciwko N. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
o odszkodowanie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 7 września 2016 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 5 maja 2015 r., sygn. akt XXI Pa (...),

I odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**II zasądza od pozwanego na rzecz powoda 120 zł (sto
dwadzieścia) tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 5 maja 2015 r. Sąd Okręgowy w W. oddalił apelację „N.” Spółki z o.o. w W. , wniesioną od wyroku Sądu Rejonowego w W. z dnia 13 sierpnia 2014 r.

Sąd pierwszej instancji zasądził na rzecz J.B. dwa odszkodowania, pierwsze, z racji wadliwego wypowiedzenia warunków pracy i płacy, drugie, z tytułu niezasadnego wypowiedzenia umowy o pracę. Oceniając odwołanie od wypowiedzenia zmieniającego, Sąd pierwszej instancji konkludował, że zarzuty stawiane przez pracodawcę nie zostały przez niego w trakcie postępowania wykazane. Odnosząc się do wypowiedzenia umowy o pracę z dnia 30 września

2011 r. Sąd Rejonowy uznał, że wskazane w nim przyczyny uzasadniające rozwiązanie zatrudnienia nie są rzeczywiste, gdyż fakty i okoliczności podane przez pracodawcę nie miały miejsca.

Sąd drugiej instancji nie podzielił zarzutów przedstawionych przez pracodawcę w apelacji. Po szczegółowych rozważaniach uznał, że twierdzenia pozwanego stanowią jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sadu Rejonowego.

Skargę kasacyjną wywiódł pozwany. Oparł ją na podstawach naruszenia prawa materialnego i przepisów postępowania:

- art. 30 § 4 k.p. oraz art. 30 § 4 k.p. w związku z art. 42 § 1 k.p. przez ich zastosowanie i błędne przyjęcie, że przyczyny wskazane w wypowiedzeniu warunków pracy i płacy oraz w wypowiedzeniu umowy o pracę były nieprawdziwe (uchybień w nich wskazane nie miały miejsca i powód nie został o nich poinformowany),

- art. 45 k.p. poprzez jego niezastosowanie i przez to przyjęcie, iż wskazane w oświadczeniu o wypowiedzeniu powodowi warunków pracy i płacy z 28 lutego 2011 r. przyczyny nie uzasadniały wypowiedzenia powodowi tych warunków oraz, iż przyczyny wskazane w oświadczeniu o wypowiedzeniu umowy o pracę z 30 czerwca 2011 r. nie uzasadniały jego dokonania;

- art. 385 k.p.c. oraz art. 382 k.p.c. w zw. art. 217 § 1 i 2 k.p.c. oraz art. 227 k.p.c. polegające na:

- a) nieuwzględnieniu istotnych wniosków wynikających z zeznań K. P., J. W., P. S., P. W., A. W., R. I. i M. M., a mianowicie, że powód nie angażował się w wykonywanie obowiązków pracowniczych rozumiane jako nie wypełnianie obowiązków, powolność, mała wydajność, a także, że powód wywierał negatywny wpływ na atmosferę pracy, pracowników i wizerunek spółki poprzez wyrażanie negatywnych opinii o pracodawcy. Powyższe miało istotny wpływ na wynik sprawy, doprowadziło bowiem w konsekwencji do błędnego uznania przez Sąd Okręgowy, że wskazana przez pozwanego w wypowiedzeniu powodowi warunków umowy o pracę oraz wypowiedzeniu przyczyna w postaci braku zaangażowania w wykonywanie obowiązków na zajmowanym stanowisku, opieszałość, brak samodzielności, negatywny wpływ na atmosferę pracy, pracowników i wizerunek

spółki poprzez wyrażanie negatywnych opinii o pracodawcy, nie były prawdziwe/ nie miały miejsca;

b) pominięciu wniosków wynikających z przedłożonych przez pozwanego dokumentów - notatek, korespondencji mailowej w części w jakiej wskazywały na brak zaangażowania powoda w wykonywanie obowiązków, popełniane błędy, opieszałość i brak samodzielności. Powyższe miało istotny wpływ na wynik sprawy doprowadziło bowiem w konsekwencji do błędnego uznania przez Sąd Okręgowy, że wskazana przez pozwanego w wypowiedzeniu powodowi warunków umowy o pracę oraz wypowiedzeniu przyczyna w postaci braku zaangażowania w wykonywanie obowiązków na zajmowanym stanowisku, brak samodzielności nie były prawdziwe/ miały miejsca, a do pracy powoda nie było zastrzeżeń;

c) nieuwzględnienie istotnych wniosków wynikających z zeznań K. P. , J. W. oraz C. M. (występującego w charakterze strony), a mianowicie, że powód był informowany szczegółowo o przyczynach wypowiedzeń przy ich wręczaniu. Powyższe miało istotny wpływ na wynik sprawy doprowadziło bowiem w konsekwencji do błędnego uznania przez Sąd Okręgowy, że nie zostało wykazane aby podczas wręczania wypowiedzeń powoda informowano o zawartych w nich przyczynach i były one prawdziwe i dostatecznie skonkretyzowane.

- art. 108 § 1 k.p.c. i art. 98 § 1 k.p.c. poprzez ich niezastosowanie i nie rozstrzygnięcie w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji o całości kosztów procesu oraz nieobciążenie powoda kosztami zastępstwa procesowego pozwanego w zakresie części postępowania umorzonego na skutek cofnięcia pozwu o odszkodowanie z tytułu niewłaściwego traktowania przez pracodawcę i zakończonego prawomocnym postanowieniem Sądu Rejonowego w W. VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 9 maja 2012 r., wobec uznania, że rozstrzygnięcie w tym zakresie powinno być przedmiotem odrębnego postępowania.

Domagając się przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania pozwany, z jednej strony, wskazał na art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., z drugiej, jednak twierdził, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie podlega przyjęciu do rozpoznania merytorycznego.

Analiza argumentacji pozwanego prowadzi do wniosku, że postrzega on skargę kasacyjną jako kolejny zwykły środek odwoławczy. Dlatego chce, aby Sąd Najwyższy ponownie dokonał oceny materiału dowodowego, a następnie uznał, że ustalenia faktyczne, stanowiące podstawę subsumpcji prawa materialnego, zostały zrekonstruowane przez Sądy *meriti* wadliwie. Perspektywa ta nie uwzględnia, że skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia wnoszonym w konkretnej, indywidualnej sprawie zakończonej wydaniem prawomocnego wyroku, wobec czego argumenty za potrzebą rozpoznania tak rozumianego środka zaskarżenia, przedstawione we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, nie mogą być oderwane od podstawy faktycznej i prawnej orzeczenia objętego skargą, jak również muszą być adekwatne do podstaw kasacyjnych, na których skarga została skonstruowana. Takie stwierdzenie jest wynikiem tego, że Sąd Najwyższy (poza uwzględnieniem z urzędu nieważności postępowania apelacyjnego) rozpoznaje skargę kasacyjną wyłącznie w granicach zaskarżenia oraz w granicach jej podstaw, będąc przy tym związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 1 i 2 k.p.c.).

Odnosząc się do wypowiedzi skarżącego, trzeba mieć na uwadze, że o tym, czy skarga kasacyjna zawiera niezbędny dla niej element, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., decyduje nie tyle użycie w niej określeń nawiązujących do ustawowo sformułowanych wymogów skargi kasacyjnej, czy też posłużenie się zwrotami wartościującymi, lecz merytoryczna ocena argumentów przytoczonych w skardze, które powinny w sposób wyraźny i przekonujący świadczyć o tym, że zachodzi przyczyna uzasadniająca uwzględnienie indywidualnego interesu strony, a przez to wyeliminowanie z obrotu prawnego orzeczenia oczywiście naruszających prawo. Właściwości takich nie posiada stanowisko zaprezentowane przez pozwanego.

Zarzucając naruszenie przepisów postępowania pracodawca wskazał na art. 385 k.p.c. oraz art. 382 k.p.c. w zw. art. 217 § 1 i 2 k.p.c. oraz art. 227 k.p.c. Przepisy te nie przystają jednak do opisu uchybienia. „Nieuwzględnienie” lub „pominięcie istotnych wniosków” wynikających z przeprowadzonych przez sąd

dowodów wchodzi bowiem w zakres art. 233 § 1 k.p.c., zgodnie z którym sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. W przedstawiony przez pozwanego sposób nie można uchybić: art. 385 k.p.c., gdyż ten określa tylko treść orzeczenia sądu odwoławczego; art. 382 k.p.c., który upoważnia sąd drugiej instancji do orzekania na podstawie materiału dowodowego zebranego przed sądem pierwszej instancji i w postępowaniu apelacyjnym; art. 217 § 1 i 2 k.p.c., gdyż przepis ten wyznacza granice czasowe przytaczania przez strony okoliczności faktycznych i dowodów na uzasadnienie swoich wniosków i twierdzeń; art. 227 k.c., który wskazuje co jest przedmiotem dowodu. Powyższe zestawienie uświadamia, że zgłoszone podstawy naruszenia przepisów postępowania nie są oczywiście uzasadnione. Z waloru tego nie korzysta bowiem zarzut wewnętrznie sprzeczny, polegający na nieadekwatnym połączeniu przepisów z opisanym sposobem ich naruszenia.

Wadliwość przy skonstruowaniu podstaw odnoszących się do przebiegu postępowania uniemożliwia wzruszenie ustaleń faktycznych Sądu drugiej instancji, a także świadczy o tym, że naruszenie przepisów materialnoprawnych nie jest oczywiście uzasadnione.

W rezultacie nie doszło do ziszczenia się przesłanek z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. W skardze kasacyjnej pozwany nie wskazał na istotne zagadnienie prawne, czy też potrzebę wykładni przepisów, jak również na nieważność postępowania. Sąd Najwyższy również aspektów tych nie dostrzega.

W uzupełnieniu należy dodać, że „nierozstrzygnięcie o całości kosztów procesu” zmusza stronę do złożenia wniosku o uzupełnienia wyroku w trybie art. 351 § 1 i 3 k.p.c, nie może zaś stanowić skutecznej podstawy skargi kasacyjnej.

Dlatego na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnięto kierując się regułą określoną w art. 98 k.p.c. w związku z art. 29 ust 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze w związku z § 2 ust 3, § 12 ust 1 pkt 1 i § 13 ust 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów

nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 461).